

Cosmos

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 37. szám, 2020. szeptember 11.

- Te jó gyerek vagy, szépen viselkedsz, nem úgy, mint egyesek, akik hát, ugye... - az idős nő a három pontok zsonglőre volt, önmaga félbeszakításának nagy mestere, aki ilyenkor úgy tudott elhallgatni, mintha előttünk feküdne az egyik rosszul viselkedő teteme, sőt az összes általa említett lázadó ember a combunk mellett lenne felravatolozva.

- Maradj is jó, fogadj szót, nem kell annyit gondolkodni, nem azért jár iskolába az ember, hogy esze legyen, hanem hogy...

De én értettem, mire céloz, tudtam jól, hogy a zsigereimben ott zuborog a válasz, mint a szénsav, amikor az ember több üdítőt dönt magába, mint amennyit kellene, és a buborékok lökődik-feszítik belülről a gyomor falát, rúgják szét, mint a csecsemő az anyaméhet.

Amikor az eltűnt emberekből beszélt, úgy mesélt róluk, mintha még itt lennének, és nem vesztek volna el teljesen. Ez volt a legkülönösebb az egészben, hogy tudtam, itt vannak valahol, a kertben, a lelkünkben, egy titkos zugban, a reményeinkben, vagy valahol kint az űrben.